

ת"פ 45720/01 - מדינת ישראל נגד מואיד מסארה, אימן גבאה, יוסף אגbara

בית המשפט המחויז ב חיפה

ת"פ 22-01-45720 מדינת ישראל נ' מסארה(עוצר) וOTH
תיק חיצוני: 861103/2021
לפני כבוד השופט מוחמד עלי
המאשימה
מדינת ישראל
עו"ד דרור לוי
נגד
הנאשמים
1. מואיד מסארה (עוצר)
עו"ד אהרון רוזה
2. אימן גבאה (עוצר)
עו"ד איהאב ג'לגייל ושרihan ג'באה
3. יוסף אגbara
עו"ד חיים יצחקי ויגאל דותן

החלטה

לפני בקשה הנאשם 2 לביטול כתב האישום.

הרקע לבקשה וטענות הצדדים

1. בראע לבקשה, כתב אישום שהוגש נגד הנאשם 2 ושניים נוספים, בו מייחסות להם מספר עבירות. לצורך בקשה זו נתמך בעבירות המיחסות לנאשם 2, והן כוללות: קשירת קשר לביצוע פשע (סחיטה באזומים כדי מעשה) לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: **חוק העונשין**); ושתי עבירות של סחיטה באזומים שהביאה לכך מעשה לפי סעיף 428 סיפה לחוק העונשין.

2. כתב האישום מפרט את השתלשלותה של פרשה מרובת פרטים והוא כולל פרק מבוא וחמשה אישומים נפרדים. לא כל האישומים מתיחסים לנאשם 2 ועל כן נביא את תמצית כתב האישום ככל שהוא מתיחסת לנאשם 2.

בפרק המבוא לכתב האישום, צוין כי משפחת אגbara-חררי התגוררה בעיר טيبة והחזיקה בנכסים נדל"ן; כי בני משפחת חררי ובכלהם מאלק ונاصر הם בעלי מוניטין של אנשים אלימים שמטילים אימה, וכי די בהזכרת שם כדי להטיל אימה. עוד צוין כי בשנת 2018 נכרת הסכם סולחה בין משפחת חררי לבין משפחת עבד-אלקادر על רקע סכסוך דמים, זאת בתיווך נציג עיריית טيبة. לפי ההסכם, התחייבו בני משפחת חררי לעזוב את מתחם המגורים בו התגוררו ובתמורה לכך יוקצו להם מגרשים חלופיים, זאת ללא ידיעת והסכמה רשות מקרא ע"י ישראל (להלן: **רמ"י**), שהוא הבעלים של הקרקע. לפיכך, פעלת רמ"י ולבקשתה הוצאו צוים לסלוק ידם של בני משפחת חררי מהקרקע.

עמוד 1

לאחר מכן, הtentah מואם בין רם"י לבין משפחת חיררי בשיתוף העירייה וגובש מתווה הסדרה לפיו, למשפחה חיררי וקצת חלק מן הקרקע (שהוא שטח מבונה) בכפוף למספר תנאים ואילו חלקה الآخر יוחזר לרם"י, לצורך שיוקה כחלק משיווק מגרשים במכרזים פומביים. בהתאם לכך, פרסום רם"י מכרזים לשוק המגרשים. ברם, הנאשמים קשו קשר עם אחרים ל声称 באוימים אזהרים אשר זכו במכרזים תוך שימוש במוניטין השילוי של משפחת חיררי; זאת, במטרה להפיקע מידיהם את הזכות במכרזים בהם זכו ולהילופין לגורם לכך שישלמו למשפחה חיררי כספים.

באישום הראשון, שנוגע לנאים 1 ו-2, יוסה לכל אחד מן השניים עבירה של קשר קשור לביצוע פשע (סחיטה באוימים שהגעה לכדי מעשה) לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין.

על פי הנטען באישום זה, חרב מטהה הסדרה לא ויתרו בני משפחת חיררי על טענות לזכות במכרזים שלא יועדו להם. במהלך השנים 2018-2021 פעלו הנאיםividם בלבד עם בעל, אחד המכונה סומה ואחרים נספים והגישו הצעות לרכישת המכרזים באמצעות גורמים מטעם המקורבים למשפחה חיררי, ואילו נאם 3 הכין את הממסכים להגשת ההצעות. במקביל להצעות אלו, הגיעו אזהרים - שאינם קשורים למשפחה חיררי - ההצעות זכו במכרזים. נטען כי נאים 1 ו-2 ואחרים קשו联系 לטעות באוימים את האזהרים שזכו במכרז, בהנחהם בני משפחת חיררי, בכונה להניאם לווותר על זכויותם במכרזים או לשלם פיצוי למשפחה חיררי, תוך שימוש במוניטין המאים של משפחת חיררי. עוד נטען כי הקשורים פנו לנאם 3 על מנת שיעורו שערורי שווי של הקרקע לצורך מעשי הסחיטה.

באישום השני מוחסת לכל אחד מנאומים 1 ו-2 עבירה של סחיטה באוימים שהבאה לכדי מעשה לפי סעיף 428 סיפא לחוק העונשין.

לפי הנטען באישום זה, המתלוננים הגיעו הצעה על סך 718,000 ₪ לרכישת מגרש במסגרת מכרז שפורסם על ידי רם"י. במקביל להצעה שהוגשה על ידי המתלוננים הגיעו מוקובי משפחת חיררי, שהינם אחיו ובת זוגו של נאם 2 ואחותו של סומה, הצעה לרכישת אותו מגרש. ועדת המכרזים החליטה להקצות את המגרש למתלוננים. בהמשך לכך, פעלו הנאיםividם יחד עם בעל וסומה להניא את המתלוננים לווותר על זכותם במכרז או לפצות את משפחת חיררי בגין הזכיה במכרז, תוך הטלת אימה ופחד באמצעות שימוש במוניטין השילוי של משפחת חיררי. בעל הניא את נאם 2 והניאה במכרז, תוך הטלת אימה ופחד באמצעות שימוש במוניטין השילוי של משפחת חיררי. בעל הניא את נאם 2 ואחרים לפנות למתלוננת לווותר על זכויותיהם במכרז תוך עירוב ראש העיר, שהציג כי המתלוננים ישלמו פיצוי בסכום של עשרות אלפי שקלים. האישום ממשיך ומתראר כי סומה פנה לאחד המתלוננים, טען כי המגרש נרכש על ידי נאם 2 ממאלק ובהמשך, איימו נאם 2 וסומה על המתלוננים והציבו בפניהם שתי ברירות, לבטל את זכויותם במרכז או למש את הזכיה ולאחר מכן להעביר את הזכיה למשפחה חיררי. עmedi בבקשת המתלוננים להפסיק ולדבוק בזכיותם, הווו סומה ונאם 2 לשלם להם סכום כסף לפי מכפלה של גודל המגרש בסכום של 2,500 ₪ בניכוי הוצאות המכרז ששילמו לרם"י. בשלב מסוים, בשל מורתם של המתלוננים מפני משפחת חיררי, העביר אחד המתלוננים לידי נאם 1 שיקים בסכום של 500,000 ₪.

האישום השלישי עוסק בסחיטה משפחת תלאי ובמסגרתו מוחסת לנאם 2 עבירה של סחיטה באויים שהבאה לכדי מעשה לפי סעיף 428 סיפא לחוק העונשין, ואילו לנאם 3 מוחסת עבירה של סיווע לסתה באויים שהבאה לכדי מעשה לפי סעיף 428 סיפא בשילוב סעיף 31 לחוק העונשין.

באישור זה נטען כי בני משפחת תלואו הגיעו הצעות בסכום כולל של 2,205,700 ₪ לרכישת שלושה מגרשים במסגרת מכרז שפורסם על ידי רם". במקביל להצעות שהגיעו בני משפחת תלואו, הגיעו מקרובי משפחת חרيري הצעות למכרז לרכישת המגרשים. ועדת המכrazים החליטה להקצת את שלושת המגרשים לבני משפחת תלואו. הנאשם 2 פעל יחד עם סומא ואחד מבני משפחת חרيري להניא את בני משפחת תלואו לוווטר על הזכיות במגרשים, תוך הטלת אימה ופחד באמצעות שימוש במוניטין השלילי של משפחנת חרيري. הנאשם 2 וסומא הגיעו לאחד מבני תלואו הזוכים במכרז הטילו עליו אימה והבהירו לו כי עליו לפעול באחת שלושת הדרכים הבאות: לוווטר על הזכיה במגרשים, או לשלם למשפחנת חרيري את הפרש שבין שווי המגרשים ובין התמורה הכלולת ששילמו בני משפחת תלואו במסגרת הזכיה במכרז, לפי ערך של 2,500 ₪ למ"ר (לפי תחשייב שהכנין נאשם 3) או לחפותן למכור למשפחנת חרيري את הקרקע העומדת במחair בו רכשו אותם בני משפחת תלואו מרם". בהמשך, מסר אחד מבני משפחת תלואו לידי הנאשם 2 שקיות ובהן סכומי כסף מזומנים בסך כולל שאינו ידוע במידוק למאשימה, אשר הועברו לסומא.

כאמור, כתוב האישום כולל שני אישומים נוספים שלא מיוחסות בהן עבירות לנאשם 2.

3. הנאשם 2 עוטר לביטול כתוב האישום וטען בערבותה שלל טענות שנדרש מאמץ כדי לרצוץ תחת אשכולות של טענות מובנות. ניתן לתמצת את הטענות כלהלן:

ראשית, טענה של הגנה מן הצדק לפי סעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי, התשמ"א-1982 (להלן: **חסד"פ**). לטענת הנאשם ישנים גורמים נוספים שנטלו חלק בפרשה שנגדם לא הוגש כתוב אישום. מצב דברים זה, כך נטען, מקיים טענה של אכיפה בררנית. כמו כן, נטען כי נפלו פגמים בחיקירת הנאשם 2: בין היתר, ליקויים בגביית אמרות הנאשם שמצויקים פסילתה. ליקויים אלו כללו בין היתר, התעלמות ממצבו הרפואי; אי תיעוד חלים מהחקירות; הפרת זכויותיו החשוד; שימוש באמצעותים פסולים ובחבולה. כך נטען כי נזכר של הנאשם 2 היה "צורך של ממש לרצוץ את השואל".

שנייה, טענה כי עובדות כתוב האישום לא מגלוות עבירה. במסגרת זו נטען מספר טענות: א) הפעולות שתוארו בכתב האישום בוצעו במסגרת "יעוז והדרכה למימוש זכויות לגיטימיות של הנאשם 2 ובני משפחתו, ועל כן התזה שהמאשימה מציגה לא מתישבת עם "מושכלות יסוד של התנהלות מקובלת עם אנשי מקצוע", והוא ניסיון "ל策וד ובעגשות עמוק לתוכם המתחכם הרגיש שבין אזרחים מן השורה לבין אנשי מקצוע שככל הנראה צברו מוניטין שלילי". באופן פרטני יותר נטען כי כל שעשה נאשם 2 הוא יעוז לשם הבנת מתווה ההסדרה בכך למש את זכויותיו בקרקע (מושא המכרז), שכן הקרן נרכשה על ידי משפחת חרيري בעבר. כמו כן נטען כי הקשר בין הנאשם 2 לבין מלך הוא קשר משפחתי - עובדה שלא ציינה בכתב האישום - והפעולות שבוצעו היו במסגרת זו. ב) באופן קונקרטי נטען כי העבודות לא מבססות עבירה לפי סעיף 428 לחוק העונשין, משום שלא נטען כי הפניות היו ביוזמת הנאשם 2 או כי הוא השתתף בהכנות או כי הן נעשו בידיעתו, ועל כן ניתן ליחס לו שותפות ביצוע העבירות.

שלישית, ונל פגם בכתוב האישום וכותב האישום אף "לוקה מן הייסוד". במקבץ זה של טענות נטען כי לא הובהר חלקו של הנאשם 2 בכתב האישום; כתוב האישום כולל ניסוח של עובדות באופן סלקטיבי, תוך הוספת עובדות שגויות והשמטת עובדות מהותיות, אשר שוללות את המסקנות המשפילות. כמו כן נטען כי מקום שהעבירות מיוחסות לנאשם 2 מתוך שותפות, היה צריך לציין במדויק את סעיף 29 לחוק העונשין. אשר לעבירות קשירת הקשר, נטען כי עבירה זו

משתכללת מרגע ההסכמה בין הצדדים לפעול להשגת מטרה לא כשרה אולם עובדה זו לא נטענה בכתב האישום.

רביעית, האישום לפי סעיף 428 לחוק העונשין הוא בעל שלכה על חופש הביטוי וכבוד האדם, וכן הניסיונות שפורטו בכתב האישום, האישום חותר תחת עיקרונות החוקיות, שכן יש לפרש את הדין בכפוף לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו. נטען כי הפעולות שנקט הנאשם הן בגדיר קשר מקובל בין קרוביו משפחחה ואנשי מקצוע ולא חרג מקשר נורמטיבי. עוד נטען כי לא התקיימו היסודות העובדתי והנפשי הנדרשים לעבירה, והנאשם 2 הפנה לכך שהמבחן לאיים הוא אובייקטיבי.

נוסף לטענות שניתן לחוץ מהמסמך שהגיש נאשם 2, כולל המסמך הכחשה של חלקים מן הנטען בכתב האישום; פולמוס עם הנטען בכתב האישום ואף עם הריאות ובכלל זה טענות לאי קבילהתן של ראיות.

4. המאשימה הגישה תגובה בה בבקשתה לדוחות את בקשת הנאשם. לגביה טענת ההגנה מן הצדק, טענה המאשימה כי הנאשם 2 לא פירש מי הגורמים לנסיבותיהם דומות לנסיבותו, אשר עניינם לא הסתיים בהגשת כתב אישום. אשר לטענות הנאשם לפיהן כתב האישום אינו מגלה עבירה, נטען כי חומר הראיות שנאסף בתיק מלמד על פגעה בזכים התמיימים במכרזים ובמניעת שימוש זכויותיהם בקריקעות, על ידי הנאשם 2 ונאים נוספים בפרשא. זאת ועוד, נטען כי טענת נאשם 2 לפיה הוא ומשפחתו הפסידו את האדמה שרכשו בעבר משפחחת חרيري, וכי משפחחת חרيري יצאאה בהצהרה לכל המעוניינים כי היא לא קשורה לקריקעות אלה והם אינם בחזקתה, היא טענה שדווקא מסבכת את הנאשם 2 ואת יתר הנאים בתיק. נטען כי כעולה מטענות הנאשם 2, למשפחחת חרيري ובני משפחתו של הנאשם 2, פירוט אין זכות קניינית או אחרת בקריקעות מושא האישום. כמו כן, המאשימה צינה כי בנגדו לנטען על ידי הנאשם 2, פירוט הקרבה המשפחתית הקיימת בין מעורבים שונים בפרשא, מובאת באישומים השני והרביעי לכתב האישום. בכל מקרה, לטענת המאשימה, לצורך בחינת טענות הנאשם יש לקיים הליך משפטי. לגביה טענת הנאשם 2 כי האישום לפי סעיף 428 לחוק העונשין הוא בעל שלכה על חופש הביטוי וכבוד האדם, צינה המאשימה כי התנהלותו של הנאשם, אשר פעל בשליחותם של שני ראשי משפחחת פשע, אף קיבל לידי דמי סחיטה, מגבשת את יסודות עבירת הסחיטה באיזומים. לצורך גיבוש העבירה, כך נטען על ידי המאשימה, לא נדרש הפעלת אלימות פיזית, טענת הנאשם 2. לגביה טענת הנאשם 2 כי כתב האישום חותר תחת עיקרונות החוקיות, צינה המאשימה כי דווקא התנהלותו של הנאשם 2, יחד עם יתר הנאים, אינה מתישבת עם העריכים של חברה מותקנת, ובכל מקרה טענה זו צריכה להתברר במסגרת הליך משפטי, כך טענות הנאשם 2 ביחס לאי קבילות ראיות. עוד הוסיפה המאשימה וטענה כי עיון וצפיה בחקירותו של הנאשם 2, מגלה כי הוא מסר דבריו באופן שקול ומודע, ולאחר היועצות עם עו"ד.

דין והכרעה

5. לאחר שעניינו בבקשתה ובתגובהה, הגעתנו למסקנה שדין הבקשה להידוחות.

6. בפתח הדברים יעור כי טענותו של נאשם 2 אין סדרות ונטענו באופן מסובל. המסמך שהוגש על ידי נאשם 2, כולל ערב רב של טענות, תוך אי מתן תשומת לב לאבחנה בין טענות מקדמיות, תשובה לכתב האישום, טענות

לקבילות ראיות וסיקום טענות. לאורכו ולרוחבו של המסמך שזרות טענות שהכחשה לנטען בכתב האישום, תגובה לנטען בכתב האישום, פולמוס עם הגישה הנטענת בכתב האישום וטענות בדבר קביעות הראיות (ראו לשם המכחשה בלבד סעיפים 38-42, סעיפים 49-47, עמ' 10-11). ברי כי אין מקום להידרש לטענות אלו טענות מוקדמות. זאת ועוד, חלק גדול מן הטענות לא "תורגם" לטענה משפטית, לא כל שכן טענה שראיה לדין בהילוך מוקדם.

7. קושי נוסף שמצוי בבקשתו הוא התעלמות מהעובדה כי חלק גדול מן הטענות מצריך בירור עובדתי, ומכאן מוקמן של הטענות הוא בהיליך הבהיר העובדתי ולא כהילוך מוקדם. כך, למשל הטענה להגנתן מן הצדק שמתיחסת לפגמים שנפלו בהיליך החקירה בפרט לטענות המתיחסות לגביות הודהות הנאשם (השו: ע"פ 4596/05 **רוזנשטיין נ' מדינת ישראל**, פ"ד ס(3) 353 (2005); רע"פ 4934/98 **כהנא נ' מדינת ישראל** (27.10.1998); פ"ח (מחוזי חיפה) 4044/07 **מדינת ישראל נ' ג'ון (ג'ית)** (25.11.2007)).

8. בהקשר לכך נזכיר את סעיף 150 לחס"פ אשר לפיו:

"טענה טענה מוקדמית, ניתן בית המשפט ל佗בע הזדמנויות להשיב עליה, אולם רשאי הוא לדחותה גם אם לא עשה כן; בית המשפט יחולט בעינה לאלטר, זולת אם ראה להשוחט את מתן החלטתו לשלב אחר של המשפט; נתקבלה טענה מוקדמית, רשאי בית המשפט לתקן את כתוב האישום או לבטל את האישום, ובמקרה של חוסר סמכות - להעביר את העניין לבית משפט אחר כאמור בסעיף 79 לחוק בתי המשפט".

9. סע' 150 לחס"פ מלמדנו כי באפשרות בית המשפט להשוחט את מתן ההחלטה לשלב מאוחר של המשפט, אחד המקרים שמצוקיים נQUITת מהלך זה, הוא הצורך בבירור עובדתי כדי להכריע במקרים מוקדמות (דנ"פ 5387/20 **רותם נ' מדינת ישראל**, פסקה 68 לפסק דין של כב' השופט פוגלם (15.12.2021))).

10. לא זו בלבד, חלק רב מן הטענות, לא יכולות להיות, לפי טיבן, מושא לדין מוקדיי במובן סעיף 149 לחס"פ. כך למשל הטענה בדבר קביעות אמרת הנאשם שנגבטה במשפטה, ובכלל זאת השפעת מצבו הרפואי של הנאשם; הטענה כי הנאשם 2 נוטה לרצות את חוקריו, וטענות נוספת - בין אם יש לבחון אותן תחת כללי הפסילה שנקבעו בהלכת ישכרוב ובין אם במסלול הקבילות הקבוע בסעיף 12 לפקודת הראות. נראה אפוא כי הנאשם טוען טענות שהධווין בהן לא תואם את המוגדרת של דין מוקדיי, אלא יש בהן כדי להוכיח את המאוחר.

11. הנאשם טוען להגנה מן המצדק בשל אכיפה בררנית, ודין טענה זו להידחות מכל וכל. מלבד אמרה כללית לפיה "יש גורמים שנטלו חלק בכבד בפרשייה" אשר הוחלט לא להעמידם לדין, לא הונחה טיעון סדרי המפרט מי הם אוטם גורמים שנטלו חלק בפרשיה? ומה ה证实א חלקם? ופרטים נוספים ניתנים להתחילה לבחון את הטענה לאכיפה בררנית. אין צורך כי לא הונחה תשתיית ראייה שמאפשרת בחינת הטענה, שלא לומר תשתיית שمبرשת על הטענה ולו ברמה ראשונית. במצב דברים זה אין לקבל את הטענה והוא נדחית.

12. אין בידי לקבל את הטענה כי עובדות כתב האישום אינן מגלות עבירה. טענה זו מעוגנת בסעיף 149(4) לחס"פ לפיו לאחר תחילת המשפט רשאי הנאשם לטען טענות מקדמיות, ובכללן כי "העובדות המתוירות בכתב האישום אינן מהוות עבירה". המבחן לשימוש הטענה דומה למבחן הקבוע בהילך האזרחי בעניין דחיתת תביעה על הסף מחמת העדר עילת תביעה. הבקשה אפוא תוכרע לפין ההילוך הבא: בהנחה שעבודות כתב האישום תוכנה במלואן בבית המשפט לא יהיה בכיר בסיס נאות להרשעת הנאשם בעבירה המיוחסת לו או בעבירה אחרת מאותו סוג (עקב קדמי) **על סדר הדין בפליליים 1293** (מהדורה מעודכנת, 2009); ע"פ 2685/17 **מדינת ישראל נ' נסימ**, פסקה 8 לפסק דין של כב' השופט מזוז (26.09.2017)). האם מצב דברים זה מתקיים בעניינו? התשובה לכך היא שלילית. די בקריאת כתב האישום כדי לגלות כי אם המאשימה הצליחה להוכיח את העובדות הנטען בו, יהיה בעבודות אלה כדי לבסס את העিירות שמיוחסות לו. שכן העובדות בכתב האישום כוללות תיאור עובדתי שם יוכח - יש בו כדי לבסס את היסודות הנדרשים לעוירות. יותר מכך, דומה כי טענת הנאשם 2 כי העובדות בכתב האישום לא מגלות עבירה, לא מתיחסות עם חלקים גדולים מטענותיו בבקשת לבטל כתב האישום, אשר כאמור כוללת הכחשה של הנטען בכתב האישום, וכיותם עם הגרסה העובדתית הנטען על ידי המאשימה.

בפרט אתייחס לטענה שעולה לאורך ורוחב הבקשה, כי הנאשם פעל כדי להגן על אינטרס לגיטימי שלו ושל משפחתו ופועל במתכונת של מתן/קבלת עוז לגיטימי. נציין את המובן מאלו, כי בית המשפט טרם שמע את הראיות ועל כן לא ניתן להתייחס לטענה לגופה. ברם, כאמור, המבחן הוא: בהנחה שיוכחו העובדות בכתב האישום האם ניתן להרשות את הנאשם? באישום הראשון נטען כי הנאשם עבר עבירה של קשרית קשר, נטען באופן מפורש כי הנאשם קשרו קשר לסתור באיזומים, פורטו הפעולות שבוצעו על ידי נאים 2 ובין היתר נטען כי נאים 2 aiding על המתלוננים, עבירה של שחיטה באיזומים, פורטו הפעולות שבוצעו על ידי נאים 2 וכן מזרעת שחיטה באיזומים, "טור הטלת אימה וזרעת פחד בין היתר באמצעות שימוש במוניטין השלילי של משפחת חרيري" (סעיף 12 לכתב האישום); כך גם באישום השלישי, בו מיוחסת לנאים עבירה של שחיטה באיזומים, מפורטות הפעולות שבוצעו על ידי הנאשם ונטען במפורש כי בוצעו פעולות שהייתה בהם משומם איום (ראו למשל הנטען בסעיף 7 לאישום השני). מכאן שגם לא ניתן לקבל את הטענה כי לא מתקיימים יסודות העבירה של שחיטה באיזומים, וביחד עבירת האיזום הגלומה בה, אשר יסודותיה נבחנים בהתאם לאופן בו נבחנת עבירת האיזומים (ע"פ 88/103 **ליקטמן נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(3) 373 (1989)).

13. גם טענת הנאשם כי נפלו פגמים בניסוח כתב האישום, דינה להידחות. אכן, טענה ל"פגם או פסול בכתב האישום" היא מושأ לטענה מקדמית לפי סעיף 149(3) לחס"פ, אך הנאשם 2 לא הציע על פגם שנפל בכתב האישום, לא כל שכן פגם שמוביל לביטול האישום נטען על ידו. איני מוצא עיגון לטענה כי לא הובהר חלקו של הנאשם 2 בכתב האישום ואני סבור כי נפל פגם בכך שלא הזכיר סעיף 29 לחוק העונשין (שמצין ביצוע העוירות בשותפות), זאת מקום שכותב האישום כולל ביטויים מפורטים המעידים על ביצוע העוירות ביחד או בצוותא חדא (ראו למשל סעיפים 5, 8 ו- 10 לאישום הראשון; סעיפים 5, 18 לאישום השני; סעיף 8 לאישום השלישי). הדברים אמורים גם במקרים לטענה שמתייחסת לפגם בניסוח עבירת קשרית. הנטען בכתב האישום ביחס לנאים 2 ברור ולא ניתן כי ניסוח כתב האישום יש בו כדי לפגוע בזכותו של הנאשם 2 להtagנון. אשר לטענה כי כתב האישום כולל ניסוח סלקטיבי של עובדות והשמטת עובדות שגויות - ראשית, נראה שלצורך ההכרעה בטענה נדרש בירור עובדתי ועל כן יש לבחון את הטענה במשולב עם הבירור העובדתי; שנית - מطبع הדברים כתב האישום כולל את הגרסה שלטענת המאשימה משתקפת מן העובדות ואשר היא סבורה כי יכולה להוכיחה, זאת כמובן מבלי להקל ראש בחותמת המאשימה לכלול בכתב האישום

גם טענות שיש בהן כדי לסייע לנואם (לענין החובות המוטלות על המאשימה בגין כתוב באישום ראו: מוחמד עלי "על סדרי דין וראיות בדרך לקביעת מתחם עונש הולם" **הפרקליט** נ"ד (תשע"ו)). מכל מקום, הטענה כי המאשימה לא כללת נסיבה מהותית, אינה יכולה להיבחר מראש כשתמונה העובדתית המלאה לא מונחת בפני בית המשפט, שכן הטענה אם היה צריך לכלול נסיבה מסוימת מראש בכתב האישום נבחנת על רקע מכלול נסיבות העניין, ובזיקה לעובדות כפי שיובאו בפני בית המשפט על ידי הצדדים.

.14. המסקנה אפוא שדין הבקשה להידחות.

המציאות תשלח את ההחלטה לצדים.

ניתנה היום, ט' אלול תשפ"ב, 05 ספטמבר 2022, בהעדך
הצדדים.